

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 września 2025 r.

Pozycja 245

POSTANOWIENIE

z dnia 9 stycznia 2024 r.

Sygn. akt Ts 195/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 2 Konstytucji;
- 3) art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, ze zm.), z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 i 7, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2 i 7 Konstytucji;
- 4) art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) wprowadzonego art. 4 ust. 14 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

- 1) odrzucić wnioszek o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego skargi konstytucyjnej,
- 2) odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 5 lipca 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego:

1. W piśmie z 27 grudnia 2020 r. skarżący wniósł skargę na przewlekłość postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym w K. w sprawie o sygn. akt [...].

1.1. Sąd Okręgowy w K. XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 15 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]) odrzucił skargę skarżącego na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie z powództwa skarżącego toczącej się przed Sądem Rejonowym w K. pod sygn. akt [...]. Rozpatrując skargę w oparciu o art. 2 ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, ze zm., dalej: u.s.p.p.) w uzasadnieniu postanowienia wskazał, że skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie do jego prawomocnego zakończenia. Sąd Okręgowy w K., stwierdziwszy, że sprawa objęta przedmiotową skargą została prawomocnie zakończona 28 listopada 2020 r. wraz z uprawomocnieniem się zarządzenia z 14 października 2020 r. o zwrocie pozwu o ustalenie istnienia stosunku pracy, uznał, że skarga na przewlekłość postępowania wniesiona po prawomocnym zakończeniu postępowania jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w związku z art. 397 w związku z art. 373 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.).

1.2. W piśmie z 28 lutego 2021 r. skarżący wniósł zażalenie na wymienione wyżej postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 15 lutego 2021 r.

1.3. Postanowieniem z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 15 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]).

W uzasadnieniu wskazał, że stosownie do u.s.p.p. postępowanie na skutek wniesienia skargi jest jednoinstancyjne, zatem nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi.

2. W piśmie z 27 marca 2021 r., złożonym do Sądu Okręgowego w K., skarżący wniósł o sporządzenie pisemnego uzasadnienia w całości dwóch postanowień Sądu Okręgowego w K. z 10 marca 2021 r. (sygn. akt [...]). Wniósł również o zwolnienie od kosztu 100 zł za pisemne uzasadnienie tego postanowienia.

2.1. Dwoma postanowieniami z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: a) odmówił sporządzenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 10 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) w przedmiocie odrzucenia wniosku o zwolnienie od opłaty od uzasadnienia, b) odrzucił wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty od wniosku o uzasadnienie złożonego w piśmie z 27 marca 2021 r.

Zarządzeniem z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w K. X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu na posiedzeniu

niejawnym sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie za pracę i zwrot kosztów poniesionych przez pracownika, zarządził zwrot pozwu.

2.2. W piśmie z 21 kwietnia 2021 r. skarżący wniósł o sporządzenie pisemnego uzasadnienia w całości dwóch postanowień z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) oraz o sporządzenie pisemnego uzasadnienia zarządzenia z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]). Wniósł także o zwolnienie od kosztu 3x100 zł za pisemne uzasadnienie powyższych postanowień i zarządzenia.

2.3. Postanowieniem z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w K. X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odmówił sporządzenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) w przedmiocie odrzucenia wniosku o zwolnienie od opłaty od uzasadnienia.

3. W skardze konstytucyjnej skarżący wskazał dwa postanowienia Sądu Okręgowego w K.: z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) oraz z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) jako ostateczne orzeczenia w sprawie.

W uzasadnieniu skargi podniósł, że „[p]odstawowym problemem jaki wynikł wskutek nowelizacji ustawy jest zastosowanie w toku trwających już postępowań nowych reguł postępowania nadanych mocą ustawy nowelizującej. Wynika to z treści Art. 9 ust. 1 Ustawa z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. 2019 poz. 1469” (s. 6 i 7 skargi). W ocenie skarżącego „nieuzasadnionym i ograniczającym prawo do S[ą]du jest poddanie obowiązkowi opłaty każdego wniosku o uzasadnienie każdego postanowienia. (...) zarzuca iż Art. 25b ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167 poz. 1398) wprowadzonego Art. 4 ust. 14 Ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2019, poz. 1469) jest niezgodny” z powołanymi prawami konstytucyjnymi „gdyż wprowadza faktyczne obostrzenie powodujące w praktyce niemożność skorzystania z przewidzianego ustawą środka odwoławczego” (s. 8 i 9 skargi). Zdaniem skarżącego „[w] żadnym demokratycznym państwie prawa nie przewiduje się jakiegokolwiek formy swoistego rodzaju karania strony za korzystanie z przysługujących jej praw procesowych. Z tego względu skarżący wnosi o uznanie Art. 394.3 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego za niezgodny” (s. 10 skargi) ze wskazanymi prawami konstytucyjnymi. Uznał, że skoro art. 8 ust. 2 u.s.p.p. „stanowi iż w toku postępowania stosuje się odpowiednio przepisy o zażaleniu – to na postanowienie o odrzuceniu skargi (podobnie jak apelacji lub zażalenia – Art. 394.2 § 1 KPC stosowanym odpowiednio dla zażaleń Art. 391 § 1 KPC) winna przysługiwać możliwość złożenia środka odwoławczego. Tymczasem utrwalenie się w judykaturze (...) założeń o rzekomo niezaskarżalności postanowienia – powoduje iż od chwili nowelizacji przepisów w 2019 r. organy s[ą]dowe działają poza granicami prawa, co narusza prawo strony do S[ą]du oraz prawo do środka odwoławczego w granicach przewidzianych ustawą” (s. 12 skargi).

4. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 15 lipca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 2 sierpnia 2021 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem wszystkich załączników złożonych do skargi (tj. w szczególności orzeczeń oraz kopert dokumentujących daty doręczeń ostatecznych rozstrzygnięć).

W odpowiedzi na zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego skarżący złożył, załączone do pisma procesowego z 9 sierpnia 2021 r. (data nadania), potwierdzone za zgodność z oryginałem dokumenty.

5. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 października 2021 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) przytoczenie – stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK – brzmienia zaskarżonych w *petitum* skargi konstytucyjnej przepisów wraz z podaniem Dziennika Ustaw; 2) wskazanie ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji; 3) wyjaśnienie, które konstytucyjne wolności lub prawa wynikające ze wskazanych w *petitum* skargi przepisów Konstytucji i w jaki sposób zostały naruszone przez zaskarżone w skardze konstytucyjnej przepisy wraz z uzasadnieniem zarzutów niezgodności kwestionowanych przepisów z konstytucyjną wolnością lub prawem; 4) przesłanie odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii wszystkich załączników dołączonych do skargi konstytucyjnej (dokumenty przesłane w odpowiedzi na zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 15 lipca 2021 r. były niekompletne).

W piśmie procesowym z 26 października 2021 r. (data nadania) skarżący odniósł się do wymienionego wyżej zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego. Odnośnie do wezwania zawartego w punkcie 2 zarządzenia wskazał, że „w sprawie stanowiącej podstawę złożenia skargi konstytucyjnej doszło do «rozszerzenia» postępowania na dwa odrębne co skutkowało wydanie[m] dwóch odrębnych postanowień stanowiących ostateczne orzeczenie” (s. 2 i 3 pisma procesowego), którymi są postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) oraz z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]).

Odnosząc się do wezwania zawartego w punkcie 4 zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2021 r. skarżący podał, że „wnosi o wydłużenie terminu do uzupełnienia braku formalnego” (s. 11 pisma procesowego).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał Konstytucyjny dokonuje oceny spełnienia przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z przepisów u.o.t.p.TK, określających warunki formalne skargi konstytucyjnej. Jeżeli skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w u.o.t.p.TK, a usunięcie braków jest możliwe, sędzia Trybunału, na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, wydaje zarządzenie, w którym wzywa skarżącego do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

2. Zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2021 r. zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego 19 października 2021 r. Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK termin usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej wskazanych w wymienionym wyżej zarządzeniu upływał 26 października 2021 r. Pełnomocnik skarżącego wnioskiem zawartym w piśmie procesowym nadanym 26 października 2021 r. zwrócił się do Trybunału o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego wymienionego w punkcie 4 zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2021 r.

Trybunał stwierdza, że wniosek o wydłużenie ustawowego terminu usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej podlega odrzuceniu, ponieważ ani u.o.t.p.TK, ani stosowana odpowiednio ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 1550; dalej: k.p.c.), nie przewidują możliwości złożenia wniosku tej treści. Określony w art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK siedmiodniowy termin usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej jest terminem ustawowym, natomiast przedłużenie terminu, o którym mowa w art. 166 k.p.c. dotyczy wyłącznie terminów sądowych. W postępowaniu przed Try-

bunałem Konstytucyjnym nie można zatem wnioskować o wydłużenie terminu uzupełnienia braku formalnego, ponieważ nie jest ono środkiem znanym w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. postanowienia TK z 26 października 2011 r. i 19 marca 2012 r., sygn. Ts 87/11, OTK ZU nr 2/B/2012, poz. 212 i 213).

W związku z powyższym Trybunał uznaje, że brak, którego dotyczy wniosek, nie został usunięty w terminie.

3. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

W świetle powołanego przepisu Konstytucji przedmiotem rozpoznania Trybunału Konstytucyjnego w trybie skargi konstytucyjnej może być tylko przepis, który uprzednio został zastosowany w sprawie jako podstawa prawna ostatecznego orzeczenia wydanego przez sąd lub organ administracji publicznej. Jest to wymóg bezwzględny i w tym trybie postępowania przed Trybunałem prawodawca nie przewiduje możliwości poddania kontroli jakiegokolwiek unormowania, które nie byłoby podstawą prawną orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego (zob. postanowienia TK z: 10 listopada 2014 r., sygn. Ts 242/14, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 99, 2 października 2019 r., sygn. Ts 8/18, OTK ZU B/2020, poz. 44). Doprecyzowanie art. 79 ust. 1 Konstytucji następuje w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, który zobowiązuje skarżącego do określenia kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, będącego podstawą ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego i w stosunku do którego domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

Ze wskazanego „unormowania instytucji skargi konstytucyjnej wynika dla skarżącego obowiązek wykazania, że na skutek zastosowania zakwestionowanego w skardze przepisu doszło do wydania ostatecznego rozstrzygnięcia, naruszającego jego konstytucyjne prawa lub wolności” (postanowienie TK z 1 grudnia 2020 r., sygn. Ts 8/20, OTK ZU B/2021, poz. 1). Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego za wystarczającą dla spełnienia przesłanki określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK „należy uznać sytuację, w której zakwestionowany przepis nie został powołany w *petitum* rozstrzygnięcia, tylko w uzasadnieniu wyroku sądowego” (postanowienie TK z 16 lutego 2022 r., sygn. Ts 150/20, OTK ZU B/2022, poz. 68).

Trybunał Konstytucyjny uznaje, że wskazany na wstępie podstawowy warunek dopuszczalności skargi konstytucyjnej nie został w niniejszej sprawie spełniony.

W rozpoznawanej skardze konstytucyjnej skarżący zakwestionował art. 394³ k.p.c., art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, ze zm.; dalej: u.s.p.p.).

Trybunał stwierdza, że art. 394³ k.p.c. oraz art. 15 ust. 1 i 2 u.s.p.p. stanowiące przedmiot zaskarżenia w niniejszej skardze nie zostały powołane przez Sąd Okręgowy w K. w postanowieniach wydanych w postępowaniu zainicjowanym skargą na przewlekłość postępowania. Sąd Okręgowy w K., rozpoznając skargę skarżącego na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie z powództwa skarżącego toczącej się przed Sądem Rejonowym w K. pod sygn. akt [...], w uzasadnieniu postanowienia z 15 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]) nie odnosił się ani do art. 394³ k.p.c., ani do art. 15 ust. 1 i 2 u.s.p.p. Rozpatrując zażalenie skarżącego na powołane wyżej

postanowienie, Sąd Okręgowy w K. w uzasadnieniu postanowienia z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]), które skarżący wskazał jako ostateczne orzeczenie w sprawie, również nie odnosił się do art. 394³ k.p.c. oraz art. 15 ust. 1 i 2 u.s.p.p. Żadne z rozstrzygnięć wydanych w sprawie skarżącego nie zostało zatem oparte na zakwestionowanym w *petitum* skargi konstytucyjnej art. 394³ k.p.c., jak również na art. 15 ust. 1 i 2 u.s.p.p. Powołanie zaskarżonego art. 394³ k.p.c. w piśmie z 24 maja 2021 r. (sygn. akt [...]), w którym Sąd Okręgowy w K. podał, że „informuje, że zażalenie z 10 maja 2021 r. pozostawiono w aktach bez dalszych czynności zgodnie z art. 394³ § 2 pkt 2 k.p.c.” nie pozwala przyjąć, że kwestionowany przepis k.p.c. był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia. Należy zauważyć, że skarżący w uzasadnieniu skargi także stwierdził, że pismo, na podstawie którego „doszło do zaprzestania procedowania przez Sąd” (s. 10 skargi) nie stanowi orzeczenia.

Postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 22 marca 2021 r. (sygn. akt [...]), będące ostatecznym rozstrzygnięciem o prawach skarżącego, nie zostało wydane na podstawie zaskarżonego art. 8 ust. 2 u.s.p.p., przepis ten nie został także powołany w uzasadnieniu tego postanowienia. Oznacza to, że w niniejszej skardze nie został spełniony wymóg uczynienia przedmiotem skargi konstytucyjnej przepisu ustawy, który był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego przez Sąd w sprawie, w związku z którą została wniesiona skarga konstytucyjna.

Trybunał Konstytucyjny uznaje więc, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełnia warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

Trybunał uznał za konieczne wskazać, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego art. 8 ust. 2 u.s.p.p. „nie przyznaje ani nie odbiera żadnych praw; sam, w oderwaniu od procedur z nim związanych (cywilnej, karnej czy administracyjnej), w ogóle nie może być kwalifikowany jako źródło jakichkolwiek praw czy obowiązków. Nie ulega wątpliwości, że z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. nie wynikają żadne prawa podmiotowe, a przez to nie może on podlegać ocenie konstytucyjnej w tym zakresie, w oderwaniu od innych przepisów o charakterze merytorycznym” (postanowienie TK z 6 lipca 2016 r., sygn. SK 27/15, OTK ZU A/2016, poz. 55). Zaskarżony w *petitum* skargi konstytucyjnej art. 8 ust. 2 u.s.p.p. Sąd Okręgowy w K. zastosował w postanowieniu z 15 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]), którym na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w związku z art. 397 k.p.c. w związku z art. 373 § 3 k.p.c. odrzucił skargę skarżącego na przewlekłość postępowania. W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego zaskarżony art. 8 ust. 2 u.s.p.p. powinien być zatem w skardze konstytucyjnej powołany związkowo z przepisem k.p.c., który został zastosowany z uwagi na przepisy obowiązujące w postępowaniu głównym, którego dotyczy skarga na przewlekłość. Trybunał Konstytucyjny stwierdzając, że w rozpatrywanej skardze konstytucyjnej art. 8 ust. 2 u.s.p.p. nie jest zaskarżony w związku z przepisem k.p.c. uznał, że art. 8 ust. 2 u.s.p.p. kwestionowany samodzielnie nie może stanowić przedmiotu kontroli konstytucyjnej w niniejszej sprawie, ponieważ „jako przepis odsyłający, samodzielnie nie kreuje ani nie ogranicza żadnych praw i obowiązków skarżąc[ego] w postępowaniu w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania, a tym samym nie reguluje żadnych konstytucyjnych praw podmiotowych. Z tego względu samodzielnie nie mógłby stanowić przedmiotu kontroli w postępowaniu przed Trybunałem w trybie skargi konstytucyjnej” (wyrok TK z 22 października 2015 r., sygn. SK 28/14, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 149).

Analiza skargi konstytucyjnej prowadzi do wniosku, że skarga nie może zostać rozpoznana także w części, w której skarżący kwestionuje konstytucyjność art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Trybunał uznał, że wskazany wyżej przepis samodzielnie nie może stanowić przedmiotu kontroli. W skardze oraz w piśmie procesowym skarżący powołał argumenty uzasadniające zarzut zastosowania w trwającym już postępowaniu znowelizowanych przepisów

procesowych wynikających z zaskarżonego art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym „do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”. Wymieniony w tym przepisie art. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw stanowi, że „w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460) wprowadza się następujące zmiany:”. Uznawszy, że zastosowanie w trwającym już postępowaniu znowelizowanych przepisów procesowych jest niezgodne z powołanymi prawami konstytucyjnymi, skarżący nie wskazał równocześnie przepisu procesowego zawartego w wymienionym wyżej art. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, który został zastosowany przez Sąd Okręgowy w K. przy wydaniu orzeczenia w jego sprawie. Oznacza to, że zaskarżając jedynie samoistnie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, bez powiązania go z zastosowanym w sprawie przepisem k.p.c. zawartym w art. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, skarżący nie dopełnił wymogu uczynienia przedmiotem kontroli wyłącznie takiego przepisu ustawy, który był podstawą prawną orzeczenia wydanego przez Sąd, w związku z którym wniesiono skargę. „Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji nie gwarantuje możliwości kwestionowania każdego przepisu kształtującego sytuację prawną skarżącego, ale jedynie takiego, który stanowił podstawę normatywną orzeczenia. Skarga konstytucyjna nie może zmierzać do inicjowania postępowania o charakterze abstrakcyjnym” (postanowienie TK z 17 lipca 2018 r., sygn. Ts 192/17, OTK ZU B/2019, poz. 25).

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny uznaje, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełnia warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

4. Zgodnie z treścią art. 79 ust. 1 Konstytucji, podstawową przesłanką skorzystania ze skargi konstytucyjnej jest zakwestionowanie przepisu, na podstawie którego wydane zostało ostateczne orzeczenie naruszające konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego.

W skardze konstytucyjnej skarżący kwestionuje art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) dodany przez art. 4 ust. 14 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), zgodnie z którym „opłatę stałą w kwocie 100 złotych pobiera się od wniosku o doręczenie orzeczenia albo zarządzenia z uzasadnieniem zgłoszonego w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia albo doręczenia tego orzeczenia albo zarządzenia”. W skardze oraz w piśmie procesowym z 26 października 2021 r. złożonym w związku z zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2021 r. skarżący wskazał postanowienie Sądu Okręgowego w K. z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) o odmowie sporządzenia uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie, w związku z którą została wniesiona niniejsza skarga. Trybunał stwierdza, że kwestionowany art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) dodany przez art. 4 ust. 14 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw nie był podstawą prawną postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 30 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]), będącego ostatecznym rozstrzygnięciem o prawach skarżącego, zatem w niniejszym postępowaniu skarżący nieprawidłowo określił przedmiot kontroli.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny uznaje, że rozpoznawana skarga konstytucyjna nie spełnia warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

W tym stanie rzeczy – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – postanowiono, jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.